

Hồi Thử Bảy

VÌ CHÔNG, PHƯƠNG TIỂU NGỌC MỜI BẢO TIÊU

Đêm về, trên bầu trời lấp lánh ngân sao. Một màn sương mù mong mỏng, trắng trắng bàng bạc bao phủ khắp núi rừng, vương vấn ôm lấy Ngũ Lão phong ở phía xa xa. Gió rít từng cơn, lá khua xào xạc càng khiến cảnh sắc núi rừng thêm thân mật.

Thủy Hành Vân cười trên lưng lừa không chậm không gấp nói:

– Tìm chỗ ngủ ngon đêm nay để ngày mai đủ sức quyết đấu.

Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc đang ngồi trên lưng ngựa nhìn xung quanh. Chung quanh đều là một màn hỗn độn, mập mờ, không nhìn rõ vật gì. Bất giác cất giọng nói:

– Nơi này e rằng không có chỗ nghỉ ngơi.

Thủy Hành Vân lạnh lẽo nói:

– Muốn tìm chỗ nghỉ ngơi, e rằng phải vào hang ổ của bọn thổ phỉ.

Phương Tiểu Ngọc nói:

– Sao không đi thêm một đoạn hãy tính.

Không ngờ Thủy Hành Vân từ lưng lừa nhảy xuống đất vừa nói với Phương Tiểu Ngọc:

– Tìm gần chỗ này nghỉ ngơi đi! Trời càng tối, sương càng dày. Nơi khác chưa tìm được đã lạc mất phương hướng rồi.

Kim Tiểu Sơn tiếp lời nói:

– Đại thúc ta nói đúng đó, đi thêm một đoạn đường có thể gặp hang ổ thổ phỉ.

Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc một lòng chỉ muốn xông vào ổ thổ phỉ vì nàng muốn biết rõ chỗ thất lạc của Âu Dương Lượng. Tuy nàng chưa hiểu bản lĩnh thực sự một già, một trẻ này như thế nào. Nhưng ở vào hoàn cảnh này bất cứ một hi vọng nhỏ nào cũng không thể bỏ qua.

Hiện giờ vì Thủy Hành Vân đã nhất quyết nên ba người tự chọn cho mình một chỗ nghỉ ngơi trong rừng. Kim Tiểu Sơn đem thức ăn dâng đến Thủy đại thúc. Sau đó đưa một số cho Phương Tiểu Ngọc nói:

– Ăn xong nghỉ ngơi. Đêm nay tuy ngủ nhưng phải tỉnh táo một chút. Rừng hoang không an toàn như khách điểm đầu.

Phương Tiểu Ngọc nói:

– Rừng hoang, núi cao, Phương Tiểu Ngọc ta không chỉ trú qua một lần. Đi chuyến này ta phát hiện mi rất nghe lời đại thúc của mình. Cũng rất hiếu thuận

lão. Mi háy giữ lấy đại thúc của mi đi!

Thanh âm cứng rắn, giọng nói có vẻ ganh tị. Kim Tiểu Sơn còn chưa nghĩ ra thì Thủy Hành Vân đã nói với chàng:

– Đừng lo lắng cho đại thúc. Đừng quên thúc diệt ta đến đây để làm gì thì tốt rồi!

Kim Tiểu Sơn trải tấm nệm và tấm da báo trên mặt đất. Sau đó kéo con lừa nhỏ đến chỗ mình, rồi ngồi xuống ăn lương khô.

Đêm xuống, gió núi lạnh lẽo, lạnh đến nỗi Thủy Hành Vân cứ ho từng tràng. Kim Tiểu Sơn chốc chốc đi đến vỗ ngực xoa lưng cho Thủy Hành Vân, khiến Phương Tiểu Ngọc cạnh bên cứ trề miệng. Giữa đêm, rừng hoang cũng náo nhiệt hẳn lên. Trữ tiếng ho của Thủy Hành Vân còn tiếng mèo rừng kêu. Xa xa tiếng tru lên không ngừng của chó sói.

Khi phía đông trời dần sáng thì sương mù cũng dần dần tan đi. Kim Tiểu Sơn vội thu dọn đồ đạc, lại đem thức ăn cho đại thúc và Phương Tiểu Ngọc. Ba người vừa đi vừa ăn. Đoàn người đi dưới tán cây rừng. Mặt trời ở phía đông càng lúc càng cao. Ven theo sườn núi đi về phía trước. Ngũ Lão phong đã sắp đến rồi.

Phương Tiểu Ngọc đưa tay chỉ về phía xa nói:

– Đêm ấy, phu thê ta bên vách núi đó bị đám giặc cướp vây bủa. Bây giờ là trời sáng chỉ e dẫn đến sự chú ý của chúng.

Thủy Hành Vân ngồi trên lưng lừa đưa mắt nhìn, mép miệng trề xuống, không nói lời nào. Còn Kim Tiểu Sơn trái lại lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi, bất giác sờ vào Diêm Vương Thoa dắt bên hông khiến Thủy Hành Vân lạnh lẽo “Hừ” một tiếng nói:

– Tiểu tử, mi đừng quá khản trương, cứ bình tâm tĩnh trí mà đi tới, cẩn thận ứng phó. Xuống tay dứt khoát. Có triển vọng hay không toàn bộ xem biểu hiện của mi.

Phương Tiểu Ngọc nói:

– Nghe khẩu khí của lão dường như đem hết trách nhiệm đổ vào hai người bọn ta.

Thủy Hành Vân lắc đầu nói:

– Cô nương lầm rồi, dù có đánh nhau cũng không phải việc của cô nương! Chỉ cần đứng bên cạnh xem náo nhiệt là đủ rồi. Trách nhiệm toàn bộ do hãn phụ trách.

Kim Tiểu Sơn cũng cười nói với Phương Tiểu Ngọc:

– Đúng vậy! Bọn ta đã lấy ngân lượng của cô nương, đương nhiên phải bảo trợ cho nàng. Đâu có thể để nàng xuất thủ ra tay chứ!

Phương Tiểu Ngọc lạnh lẽo nói:

– Đến lúc khản yếu, ta không thể thấy chết không cứu. Bọn ta như cùng đi

chiếc thuyền trên sông lớn. Một người chết đuối cả bọn chết theo.

Đúng lúc này, chợt nghe Thủy Hành Vân nói:

– Rất có đờm lược. Đã vậy kéo người ra khỏi đám cỏ hoang kia đi!

Phương Tiểu Ngọc vẻ mặt ngạc nhiên, không biết lão nói gì. Kim Tiểu Sơn đã giữ con lừa lại. Đúng lúc nhìn thấy trong đám cỏ hoang bên cạnh xuất hiện hơn chục tráng hán đầu bịt khăn đen. Chỉ có một đại hán đi đầu đội một cái mũ xanh. Đếm kỹ có tổng cộng mười hai người. Một số cầm Quỷ Đầu đao trong tay, một số còn giắt đao sau lưng. Đại hán đi đầu không phải sử dụng Liên Tử chùy mà là đại đao dài khoảng một thước. Nút áo hắn chỉ cài phân nửa, lộ ra đôi ngực vạm vỡ, đôi lông mày rậm dày, đặc biệt rũ xuống mấy sợi lông mày dài. Khi nói ra, âm thanh ồ ồ như ống bể lò rền. Dĩ nhiên, đại hán này là tên thủ lĩnh.

Giống như hổ đói tranh mồi, mười hai đại hán xếp thành một vòng tròn vây bọn ba người Kim Tiểu Sơn. Đôi bên còn chưa tiếp cận thì đại hán mày rậm cao giọng cười lạnh nói:

– Bé ngoan của ta! Nàng không phải là cô nương xinh đẹp đã chạy thoát đêm đó chứ?

Gương mặt mỹ miều của Phương Tiểu Ngọc lập tức căng thẳng, khẩn trương. Miệng mím chặt, nàng đưa tay sờ vào cây đao giắt trên lưng ngựa, nhưng vẫn chưa rút đao ra. Nàng muốn nhìn xem Kim Tiểu Sơn ở trước mặt làm sao đối phó với bọn này. Lúc này lại nghe đại hán cầm Quỷ Đầu đao đang đứng trước mặt nhếch miệng cười nói:

– Nương tử đi rồi, khiến thủ lĩnh bọn ta mấy ngày mất ăn, mất ngủ, đứt từng đoạn ruột.

Hắn ngoảnh đầu lại nói với đại hán mày rậm:

– Nhan lão đại! Bọn ta nên dốc sức, tốt xấu gì cũng mang món thịt tươi này về cho thủ lĩnh chúng ta.

Tay cầm đại đao, đại hán mày rậm chỉ vào mặt Kim Tiểu Sơn hét lớn:

– Tiểu tử! Mi là người gì của người đẹp này? Chẳng lẽ hôm trước phu quân ả đã đi đời, nay lại gọi tiểu tử mi nhập bọn rồi?

Vừa nghe nói trượng phu đã chết, Phương Tiểu Ngọc tay chân rụng rời hỏi:

– Bọn mi làm gì phu quân ta?

Tên họ Nhan cười hắc hắc nói:

– Đừng nhắc đến tên trượng phu lùn của mi. Sau khi mi không màng tới hắn mà bỏ chạy, hắn bị trói hai ba ngày trên động đá, không ai chăm sóc. Ta cho rằng nếu không bị thú rừng xé xác thì cũng bị chết đói rồi.

Phương Tiểu Ngọc vừa nghe, hi vọng còn có thể cứu phu quân mình được. Nàng bèn nói với Thủy Hành Vân:

– Thủy lão gia, thương lượng một chút được không?

Thủy Hành Vân vẫn còn nhắm mắt nói:

– Nói đi!

Phương Tiểu Ngọc liền nói:

– Ta muốn nhị vị cứu luôn phu quân ta.

Lắc lắc đầu, Thủy Hành Vân nói:

– Bảo tiêu đi đến giữa đường, thứ lỗi không thể phục vụ ngoài nhiệm vụ.

Tên họ Nhan đối diện cười hắc hắc nói:

– Hay lắm! Thì ra hai tên sống dở chết dở này là bảo tiêu cho người đẹp. Còn bà nó! Bọn chúng cũng bảo tiêu sao?

Phương Tiểu Ngọc không màng đến tên họ Nhan, nói với Thủy Hành Vân:

– Nếu ta thêm ngân lượng thì sao?

Thủy Hành Vân hỏi:

– Bao nhiêu?

Không chút do dự, Phương Tiểu Ngọc nói:

– Tặng thêm năm mươi lượng.

Không ngờ Thủy Hành Vân nói:

– Năm trăm lượng. Thiếu một lượng cũng không được!

Phương Tiểu Ngọc nhìn mười hai tên thổ phỉ vây chung quanh nói:

– Được! Chỉ cần cứu phu quân ta ra, ta sẽ giao đủ năm trăm lượng không thiếu một đồng.

Năm trăm lạng bạc, ai nấy trong hiện trường đều động lòng tham. Dường như Kim Tiểu Sơn càng nghe rõ ràng. Đây là số bạc lớn.

Đột nhiên đang trên lưng lừa Thủy Hành Vân đôi mắt sáng quắc nói:

– Các vị! Tiểu tử đứng trước mặt lão nhân gia sẽ hầu hạ các vị vài chiêu. Nếu các vị có thể đánh bại được hắn. Hừ...

Lão vỗ vỗ vào bao vải trên lưng, lại nói:

– Cát vàng trong bao này sẽ cho các vị mang đi. Đương nhiên cũng bao gồm cô nương này mà thủ lĩnh các vị nhớ thương.

Thủy Hành Vân đang nói thì Kim Tiểu Sơn chậm rãi rút từ thắt lưng một bao vải dài, bên trong chính là Diêm Vương Thoa. Tay phải chàng cầm Diêm Vương Thoa cung kính, cẩn thận chậm rãi mở bao vải ra. Ánh bạc lấp lánh sáng ngời. Kim Tiểu Sơn thần nhiên xoay chuyển Diêm Vương Thoa, chân bước dần về phía họ Nhan.

Diêm Vương Thoa! Phương Tiểu Ngọc thất sắc kêu lên, nhưng mười hai thổ

phỉ đối diện không biết cái gì là Diêm Vương Thoa. Chỉ nghe chúng lớn tiếng nói:

– Các đệ nghe rõ chưa. Lão già khô như que củi đó nói chỉ cần bọn ta đánh ngã thằng này, tiền và người chúng ta đều được.

Thế là mười hai đại hán đã tuốt đao vây chặt lấy Kim Tiểu Sơn vào giữa. Nét kinh dị lộ rõ trên mặt Phương Tiểu Ngọc. Nàng đứng thẳng lưng để xem tỉ mỉ. Nàng muốn xem Diêm Vương Thoa đã gây sóng gió trên giang hồ mà nàng đã nghe, nhưng chưa từng nhìn thấy bao giờ, ảo diệu như thế nào.

Diêm Vương Thoa xoay vun vút trong tay Kim Tiểu Sơn. Còn gương mặt chàng vẫn thản nhiên nhìn thẳng về phía trước. Nhìn không chớp mắt vào cây đại đao trên tay đại hán họ Nhan. Tên họ Nhan vung đao lên khỏi đầu, lớn giọng rít lên:

– Giết!

Mười hai đại hán, chỉ có sáu tên theo tiếng “giết” của họ Nhan xông về phía Kim Tiểu Sơn. Sáu thanh Quỷ Đầu đao theo dự mệnh của thanh đại đao, từng loạt phủ trùm lấy Kim Tiểu Sơn. Thân pháp quái dị của Kim Tiểu Sơn thoát ẩn, thoát hiện. Diêm Vương Thoa trái lại đan nhau thành một màn lưới, mà lại như tụ hợp lại thành một điểm. Ánh kì quang bạc trắng của Diêm Vương Thoa trong chớp mắt đã xoay một vòng trên đầu Kim Tiểu Sơn.

Ba lần như là cơ hồ một lần mà thôi, vì qua nhanh nên không thể phân biệt sáu tên tráng hán, tên nào trước, tên nào sau hay đồng thời một lượt phát ra một tiếng “Á” chói tai. Sợi xích bạc đã cuộn trở lại, Diêm Vương Thoa đã trở về tay phải của Kim Tiểu Sơn. Sắc mặt chàng vẫn lạnh lẽo như lúc đầu. Chàng không đến xem sáu tên tráng hán đổ gục quanh chàng. Có lẽ chàng cảm thấy giết người không phải là việc hay ho gì. Giết người là một việc dơ bẩn có gì để thưởng thức thành quả tuyệt vời của mình chứ! Sáu tên tráng hán còn lại muốn xông lên, chợt thấy sáu tên trong bọn họ đồng loạt ngã nhào trên đất.

Toàn bộ mỗi tên còn có một lỗ máu trên sống mũi. Bất giác, chúng đều sợ đến sững người. Trong đó một người mắng lớn:

– Mẹ nó! So với Liên Tử chùy của đầu lĩnh còn lợi hại hơn nhiều!

Kim Tiểu Sơn bước dần về phía sáu người còn lại. Mặt chàng vẫn lạnh lẽo không chút tình cảm. Đột nhiên, hiện một nét cười lạnh. Ánh mắt sáu người kia đều trợn tròn kinh hoảng, có lẽ chúng cảm thấy trong nét cười ẩn dấu tử thần.

Đúng lúc này, chợt thấy tên họ Nhan đã ngã nhào trên đất mặt đầy máu, “hự” nhỏ một tiếng, chống bật người dậy, hai tay quơ quào giữa không trung. Lại “hự”, “Hự” mấy tiếng ngã nhào trở xuống đất, mắt trợn trừng. Máu thấm ướt mình mẩy. Rõ ràng, hấn chết mà không cam tâm nên không thể nhắm mắt.

Sáu tên tráng hán vốn muốn quyết đấu, nhưng nhìn thấy tình trạng chết thảm của tên họ Nhan bọn chúng đều kinh hãi, biến sắc. Đồng loạt kêu nhau một tiếng

rồi quay đầu bỏ chạy.

Lần này Kim Tiểu Sơn không để Thủy đại thúc thất vọng vì mình. Diêm Vương Thoa bung ra một lượt với thân pháp cực nhanh của chàng, sáu tên đều bị tuôn máu từ phía sau đầu, ngã xuống đất. Chàng còn bước chưa xa mười trượng Phương Tiểu Ngọc trong lòng thầm nghĩ: “Trách nào Mặc Vân Cốc vang ra lời đồn, muốn dùng vàng ròng để lấy Diêm Vương Thoa và người sử dụng thoa”. Nàng không tự chủ được ngoảnh nhìn Thủy Hành Vân trong lòng nghĩ đến nguyên nhân tại sao gã thanh niên kia hiếu kính như vậy đối với lão già họ Thủy này. Xem tình hình Mặc Vân Cốc muốn đầu người, chính là cái đầu của lão già họ Thủy.

Biết cũng bằng không, vì lúc này nếu cứ nghĩ đến việc đó là việc vô cùng nguy hiểm. Hơn nữa, mình còn phải dựa vào họ để cứu phu quân ra.

Chớp mắt, Phương Tiểu Ngọc đã ôm quyền, cười nói với Thủy Hành Vân:

– Lão tiên bối! Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc này ngày nay mở rộng tầm mắt. Đừng nói đến tiêu cục lão tiên bối mở nơi hoang dã này, nói về bản lĩnh tất cả tiêu cục trong thiên hạ đều không so bằng. Đến lúc này, tiểu nữ mới thấy giá của lão nhân gia đưa ra là công bằng.

Thủy Hành Vân cười lạnh, thản nhiên nói:

– Hai người của lão phu quả thực nếu dựa vào bản lĩnh để kiếm cơm, e rằng giá cả nàng đưa ra, dù tăng mười lần cũng không đáng để lão gia ghé mắt vào!

Lúc này Kim Tiểu Sơn lại dùng miếng vải nhung xanh, cẩn thận gói Diêm Vương Thoa giắt vào lưng, kéo dây cương lừa, mỉm cười nói với Thủy Hành Vân:

– Đại thúc, chúng ta đi!

Rất bình thản Thủy Hành Vân nói:

– Thu của cô nương này năm trăm lạng bạc rồi đi cứu trượng phu của cô ấy.

Kim Tiểu Sơn ngẩn người nói:

– Vừa rồi không phải tên họ Nhan nói phu quân nàng có thể chết đã lâu rồi?

Phương Tiểu Ngọc lúc này thay đổi thành rất khách sáo, khẩn thiết mỉm cười nói:

– Nghĩa là “có thể” chứ chưa khẳng định. Phu thê với nhau, lẽ nào lúc này không quan tâm cứu nạn! Hi vọng tiểu đệ giúp đỡ!

Kim Tiểu Sơn thầm nghĩ:

– Nàng ta bao nhiêu tuổi? Còn ta năm nay đã hai mươi sáu, lại bị nàng ta gọi là tiểu đệ, nghe có vẻ thân mật. Nhưng nghĩ lại cảm thấy ngượng ngùng.

Thủy Hành Vân nói:

– Lên núi sớm làm xong việc để đi Thượng Xuyên phủ.

Kim Tiểu Sơn kính cẩn nói với Thủy Hành Vân:

– Đại thúc, chỉ bằng đại thúc ở đây nghỉ ngơi, một mình tiểu tử lên núi được rồi! Dù gì hôm đó tiểu tử đã thấy qua Âu Dương Lượng – một người thấp bé, trái lại rất rắn chắc, râu ria xồm xàm. Dù có công hấn, tiểu diệt cũng có thể vừa công vừa chạy.

Lắc lắc đầu, Thủy Hành Vân nói:

– Đối với tiểu tử mi mà nói, đây là cơ hội giáo dục cho mi, thu thập kinh nghiệm để tăng thêm kiến thức. Nhưng đại thúc vẫn không yên tâm, vì trong hang ổ bọn thổ phỉ rất nhiều, hạng ma quỷ nào cũng có. Chỉ một chút sơ xuất thì mi đã xuống Diêm La điện nên ta không yên tâm.

Phương Tiểu Ngọc đang đứng bên nói:

– Đúng vậy, chúng ta cùng đi, tốt xấu gì cùng nhau tương trợ.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Cô nương cũng muốn đi?

Phương Tiểu Ngọc gật đầu đáp:

– Ta đương nhiên muốn đi. Ta tuy không có bản lĩnh như tiểu đệ, nhưng chín mười tên thổ phỉ, cường tặc ta vẫn coi không ra gì.

Thủy Hành Vân nói với Kim Tiểu Sơn:

– Đi thôi! Đừng kéo dài thời gian!

o O o

Trên núi hoang, lá rừng khua động ào ạt vọng lên không ngớt. Từ xa nhìn lại, dòng suối dài như dải lụa. Khung cảnh hữu tình, khí hậu thoáng mát. Cảnh sắc đẹp là do ông trời ban tặng. Chỉ đáng tiếc trong phong cảnh đẹp đẽ này lại ẩn chứa một đám đạo tặc. Tiếng vó ngựa lẫn tiếng bước chân vừa mới vòng qua một ngọn núi, thì thấy ngọn đồi trước mắt gần Ngủ Lão phong nhất vang lên tiếng còi lanh lảnh.

Thủy Hành Vân nhìn xung quanh một lượt rồi nói với Kim Tiểu Sơn đang kéo dây cương lừa:

– Thung lũng trước mắt, cỏ không dày, rừng không rậm. Chúng ta nghỉ ngơi ở đó, chờ đợi bọn cầu tặc đến tìm.

Kim Tiểu Sơn gật đầu nói:

– Đây đúng là một bãi sát sanh hảo hạng.

Thủy Hành Vân nói:

– Đừng quên ta đã nói với mi: giết người cũng là một môn học. Nói cho mi nghe, đó là một nghệ thuật. Bản lĩnh càng cao, đi vào cảnh giới thượng thừa thì khi giết người càng ung dung tự tại.

Kim Tiểu Sơn nghe tỏ vẻ kính trọng gật đầu. Phương Tiểu Ngọc đang ở sau

lưng, trái lại lại lạnh mình với lời nói không còn nhân tính của Thủy Hành Vân. Khiến cho nàng từng lần lộn trên giang hồ nhiều năm mới lần đầu nghe thấy.

Ba người vừa dừng chân trong thung lũng ở núi đó thì ở sườn núi đối diện hiện ra một đám người. Thoáng nhìn qua có khoảng hai mươi tên. Trong tiếng sột soạt của lá cây đám cỏ khác, có năm sáu người chặn đường rút của ba người. Hiển nhiên, tiếng còi phát ra lúc này là của bọn người này. Đám người trước mặt còn chưa đến, đám người sau lưng đã có người cười nói:

– Hay lắm! Chờ đến tim gan đang cháy bỏng, cô nương đã tự động đem mình nộp mạng.

Thoáng chốc, hai mươi mấy tên thổ phỉ đối diện đã ồn ào chạy đến. Đi đầu chính là tên đại hán da đen, râu rậm, thân hình vạm vỡ, tay chân rắn chắc, mũi to như mũi lân, đôi mắt tròn xoe như mắt báo, sát khí kinh người, nhìn về phía Phương Tiểu Ngọc cười oang oang nói:

– Hay lắm! Cuối cùng nàng đã đến rồi.

Kim Tiểu Sơn nhìn kĩ tên hắc tử này, càng nhìn càng thất vọng vì hắn không phải là tên Tọa Sơn Hồ Trương Diệu mà chàng một lòng muốn tìm cho được. Tên Trương Diệu đó không biết hắn có ở đây không?

Lúc này nghe Phương Tiểu Ngọc chỉ mặt hắc hán tử nói:

– Mau thả phu quân ta ra. Nếu không, kể cả gà chó và bọn mi, chúng ta giết hết không chừa.

Ha.... Ha..... Ha..... Ha

Hắc hán tử xoay xoay Liên Tử chùy cười đến đây xích kêu loảng xoảng nói:

– Lời nói của nàng cũng như người thổi kẹo. Không những không có đầu óc mà lục phủ ngũ tạng cũng trống không. Chỉ dựa vào ba tên bọn mi thôi sao, thê tử của ta?

Kim Tiểu Sơn ngoảnh đầu lại nhìn Thủy đại thúc đang ngồi trên lưng lừa, lại thấy đôi mắt đại thúc nhắm nghiền như đang ngủ say. Ngoảnh đầu lại, Kim Tiểu Sơn nói với hắc hán tử:

– Nàng ta nói không sai! Mi hãy thả phu quân lại cho cô ta.

Hắc hán tử buông miệng mắng lớn:

– Tổ bà nó! Mi là hạng gì? một tên đầy tớ dẫn lừa cũng dám khua môi múa mép trước mặt Bộ bát gia?

Kim Tiểu Sơn từ trước tới nay chưa nghe qua tên tuổi như vậy. Tai đã nghe mà miệng vẫn hỏi lại:

– Mi họ Bộ?

Bộ Bát gia nói:

– Tiểu tử mi có phải cảm thấy lạ lùng không?

Kim Tiểu Sơn gật đầu nói:

– Có một chút!

Bộ Bát gia nói rằng:

– Không phải mới, không phải lạ, chỉ cần trong trăm họ có họ này thì không có gì mới lạ. Nhưng Bát gia thấy tiểu tử mi ngang ngược, không hề sợ hãi. Điều đó mới khiến Bát gia ta cảm thấy mới lạ.

Kim Tiểu Sơn bình thản nói:

– Không mới cũng không lạ, chỉ cần có bản lĩnh thì không có gì mới lạ.

Bộ Bát gia cười khúc khích nói:

– Hay lắm, thì ra là một thằng ngốc!

Đột nhiên nghe Phương Tiểu Ngọc nói:

– Họ Bộ kia! Mi đã làm gì phu quân ta rồi?

Đôi mắt hung tợn, nhìn thẳng vào mặt Phương Tiểu Ngọc, họ Bộ cười lạnh nói:

– Tên lùn đó làm sao xứng với nàng? Chi bằng phối hợp với Bộ Niên Cao ta làm áp trại phu nhân trên Ngũ Lão phong. Nàng chỉ ở dưới một người mà trên vạn người. Có phải sung sướng hơn cùng với thằng lùn đó cả ngày xuôi ngược tìm kiếm đồng tiền chi cho khổ?

Phương Tiểu Ngọc giận qua mặt rằng:

– Bà cô mi không muốn làm đạo tặc, mau thả phu quân ta ra!

Bộ Niên Cao ngoảnh đầu nhìn người bên cạnh hỏi:

– Tên lùn đó thế nào rồi?

Một tên hán tử khô đét nói:

– Dường như còn thoi thóp, chỉ là từ khi đầu lĩnh đem hấn ra làm trò chơi khiến hấn đau đớn chết đi sống lại.

Phương Tiểu Ngọc nghe nói rất rõ ràng. Nàng tức giận chỉ Bộ Niên Cao nói rằng:

– Đồ đáng ghét! Mi đã thương chàng ở đâu? Làm sao có thể khiến chàng ta chết đi sống lại? Nói mau!

“Lặng xẽng” Bộ Niên Cao vừa xoay xoay Liên Tử chùy vừa nói:

– Lão tử đã thương thân thể hấn, xem ra cũng đã thương tâm hồn hấn. Vì ta không quen nhìn nhân duyên phối hợp sai lầm – tên lùn xấu như Võ Đại Lang đó mà có thể chiếm được một thiên tiên xinh đẹp như vậy, cho nên trong lúc nóng nảy đã bóp nát hai “nhục hoàn tử” của hấn. Không có nó thì hấn không thể làm mưa làm gió với nàng nữa!

Phượng Tiểu Ngọc vừa nghe hét to một tiếng, muốn vung đao liễu mạng xông đến. Vì nàng biết hai viên nhục hoàn đó của nam nhân mà nát cho dù sống được cũng thành một phế nhân. Đương nhiên, đối với nàng mà nói Phượng Tiểu Ngọc tự cảm thấy đau khổ tột cùng.

Thủy Hành Vân ngồi trên lưng lừa trầm giọng nói:

– Tiểu tử, đưa bọn chúng lên đường đi! lão nhân gia càng nghe càng buồn chán, cũng càng cảm thấy ghét cay ghét đắng!

Ném dây cương xuống, Kim Tiểu Sơn chậm rãi rút bao vải trên lưng ra, khiến cho đôi mày của Bộ Niên Cao đang đứng đối diện chau lại. Kim Tiểu Sơn cẩn thận, hai tay cầm Diêm Vương Thoa từ từ mở bao vải ra. Thế là một luồng ánh sáng bạc chói mắt xẹt ra.

– Diêm Vương Thoa!

Bộ Niên Cao đôi mắt tròn tròn, thấp giọng hừ một tiếng, toàn thân thoáng run rẩy. Thủy Hành Vân nói:

– Gặp thoa như gặp Diêm Vương. Tiểu tử mi đã biết Diêm Vương Thoa còn chưa quì xuống xin tha mà vẫn ngang nhiên đứng đó.

Bộ Niên Cao đột nhiên cười sang sảng, chậm rãi xoay xoay Liên Tử chùy trong tay, vừa trầm giọng mắng:

– Vứt đi, gặp thoa như gặp Diêm Vương của mi! Lão tử chỉ vì được tin tức của Mặc Vân Cốc truyền ra: Chỉ cần lấy được Diêm Vương Thoa này có thể đổi được một ngàn hai trăm lượng. Đương nhiên, nếu thêm cái đầu của lão già chết tiết mi thì thêm một ngàn hai trăm lượng. Ta đột nhiên thấy thần tài trước mắt, vui mừng đến như vậy thôi. Mi cho rằng lão tử này khiếp sợ Diêm Vương Thoa sao?

Thủy Hành Vân lắc đầu nói:

– Sắp chết rồi mà lại không biết cái chết sắp đến. Đáng thương thay!

Thủy Hành Vân nói với Kim Tiểu Sơn đang đứng phía trước:

– Đám côn trùng này do tiểu tử mi thu thập đó!

Kim Tiểu Sơn còn chưa đáp lời đã nghe Bộ Niên Cao gằn giọng nói với đám thủ hạ:

– Bao vây cho ta, trừ người đẹp trên ngựa ra, hai tên còn lại ta đều muốn chúng chết. Vì người đẹp đó sẽ là Bộ phu nhân của bọn mi. Ai làm rụng nàng một sợi tóc, ta lấy mạng tên đó.

Lời Bộ Niên Cao chưa dứt đã nghe Phượng Tiểu Ngọc găm lên:

– Thật không biết xấu hổ!

Cười khặc khặc một hồi, Bộ Niên Cao nói:

– Lão tử đã ba mươi lăm tuổi rồi! Nếu còn biết xấu hổ, e cả đời không tìm được vợ đẹp!

Hắn vừa nói, thân hình vừa thoái lui ra sau. Mấy tên tráng hán bịt khăn đen đã lũ lượt kéo đến vây quanh Kim Tiểu Sơn. Rõ ràng họ Bộ này không muốn đi đầu trong cuộc đụng độ vì hắn chỉ nghe người ta truyền nhau kể về sự lợi hại của Diêm Vương Thoa, chứ không biết lợi hại tới mức nào. Cho nên, hắn mới thối lui để tỉnh táo quan sát một phen.

Kim Tiểu Sơn vẫn bình tĩnh, lạnh nhạt nói:

– Cái vị cô nương trên lưng ngựa các vị giết không được. Lão già trên lưng lừa lại là một người bệnh hoạn. Theo tình hình này các vị chỉ cần đánh ngã Kim Tiểu Sơn ta thì thắng lợi hoàn toàn thuộc về các vị.

Chàng chậm rãi đi về khoảng đất trống ngoài ba trượng, Diêm Vương Thoa lấp lánh ngân quang, vun vút xoay chuyển không ngừng trong tay Kim Tiểu Sơn.

Tiếng lá cây sột soạt. Thoáng chốc, mười mấy tên tráng hán đã bước đến bao vây, phân nửa vẫn vây chặt lấy Thủy Hành Vân và Phương Tiểu Ngọc. Bộ Niên Cao đứng trên tảng đá hô lớn:

– Giết!

Mấy tên vây lấy Kim Tiểu Sơn ai nấy hùng hổ tranh nhau xông lên. Chúng muốn khoe khoang tài nghệ trước mặt thủ lĩnh bọn chúng. Kim Tiểu Sơn vẫn thản nhiên cầm Diêm Vương Thoa, đôi mắt uy nghiêm nhìn thẳng phía trước, cơ hồ không để ý tới mười mấy thanh Quỷ Đầu đao từ bốn phương tám hướng bủa đến. Tiếng la hét lẫn tiếng đao vun vút, đột ngột, hỗn loạn chụp xuống đầu Kim Tiểu Sơn.

Năm tiếng kêu cơ hồ như cùng một tiếng, Diêm Vương Thoa trong tay Kim Tiểu Sơn vẫn chưa buông tay ném ra. Trái lại trong thân pháp quái dị, di động của chàng, Diêm Vương Thoa chớp mắt diểm ra khiến năm tên cầm cương đao đồng loạt hơ kích quanh chàng đã có ba tên ngã nhào xuống đất. Lại thấy năm tên nữa loạng choạng ngã nhào trong bãi cỏ. Có lẽ thủ đoạn ra tay của Kim Tiểu Sơn còn chưa ác độc vì vậy, có hai tên yết hầu còn chưa bị Diêm Vương Thoa cắt đứt, khiến hai tên đó bò sụp xuống đất, hai tay bịt chặt chỗ vết thương máu phun ra không ngừng.

Bộ Niên Cao đứng bên cạnh hét lớn một tiếng:

– Tránh ra!

Kim Tiểu Sơn đang đưa mắt nhìn mấy hán tử bịt vải đen đang xông đến. Nghe tiếng hét của họ Bộ, chúng dạt sang hai bên. Nhưng chúng vẫn thản nhiên không thèm nhìn đến đồng bọn bị thương đang lăn dưới đất.

Kim Tiểu Sơn bất giác lạnh lẽo nói:

– Các vị nên chia nhau săn sóc đồng bọn đang bị thương kia đi!

Không ngờ, một người trong bọn mắng lớn:

– Mẹ nó! Đừng dắc ý quá sớm. Bọn đại gia lúc đầu đi vào con đường này đã

định rằng có một ngày sẽ đi gặp Diêm Vương – cái chết như vậy là lẽ đương nhiên. Đó gọi là tráng sĩ khó tránh khỏi mạng vong ở chiến trường.

Kim Tiểu Sơn mỉm cười nói:

– Các vị là tráng sĩ còn Kim Tiểu Sơn ta lại thuộc loại gì?

Một người buông lời mắng:

– Ta coi mi như hạng chó mèo!

Kim Tiểu Sơn nhìn Bộ Niên Cao đang chậm chậm đi đến. Chàng chậm rãi gần giọng hỏi:

– Lão tiểu tử, mi cuối cùng không dẫn được đã đích thân xuất trận rồi!

Bộ Niên Cao trầm giọng mắng:

– Ta hỏi mi, hôm trước huynh đệ họ Nhan của ta mười hai người có phải chính mi đã kết liễu bọn chúng không?

Kim Tiểu Sơn thản nhiên nói:

– Mi phải sớm hiểu đến điều này. Tại sao trong lúc quyết định sống chết lại đưa ra vấn đề không liên quan gì?

Bộ Niên Cao giận mắng:

– Tạp chủng! Quả đáng ghét!

Bộ Niên Cao đang ở trong tâm trạng bị kích động. Trái lại Kim Tiểu Sơn rất ung dung. Xoay chuyển dần dần xung quanh Kim Tiểu Sơn, Liên Tử chùy trong tay Bộ Niên Cao không ngừng thi triển.

Liên tử chùy của hắn do thép xanh tạo thành. Đầu chùy hình như cán đao. Ánh sáng xanh phản chiếu ánh mặt trời làm chói mắt người chung quanh. Càng nhìn uy lực càng dữ dội. Đừng nói bị nó đánh vào, chỉ cần bị nó quét trúng cũng đủ tuôn máu đầm đề.

Hai loại binh khí không giống nhau, nhưng đều là loại hình dạng kì lạ đang xoay động. Nhưng một cái là dựa vào dây xích để hoạt động, cái kia lại xoay động trên tay.

Bộ Niên Cao cười lạnh một tiếng, giữ cánh tay xoay người né tránh Diêm Vương Thoa.

Kim Tiểu Sơn lúc này thân đã lướt theo Diêm Vương Thoa nhanh không thể tả, ép sát người bên cạnh Bộ Niên Cao. Bộ Niên Cao mắng lớn:

– Tổ bà nó!

Đang muốn dùng Liên Tử chùy ném vào Kim Tiểu Sơn, nhưng hắn lại không ngờ được Diêm Vương Thoa cánh mặt hắn hơn hai trượng đã cùng lúc với thân hình đang lướt ngang của Kim Tiểu Sơn đến sát thân hắn. Ngân thoa xảo diệu cực kì, đột ngột bắn ra từ tay phải của Kim Tiểu Sơn. Đến lúc Bộ Niên Cao phát giác

đã “phập” “bình” hai tiếng. Đó chính là Diêm Vương Thoa đã cắm vào huyết thái dương của Bộ Niên Cao. Huyết đó chính là chỗ yếu nhất của đầu người, giống như cắm trúng một suối máu vậy.

Bộ Niên Cao khi té nhào xuống đất, hấn cơ hồ còn nghe được tiếng máu chảy ra. Kim Tiểu Sơn không màng nhìn đến cái chết không cam tâm của Bộ Niên Cao, chàng đã vung Diêm Vương Thoa xông vào đám thổ phỉ.

Đám thổ phỉ thấy đầu lĩnh ngã nhào, đồng phát ra một tiếng xông lên vây đánh Kim Tiểu Sơn. Diêm Vương Thoa giống như sao trời lấp lánh, lúc ẩn lúc hiện, không ngừng đan dệt nhau, mang theo những giọt máu tươi. Thế là từng tiếng thét đau đớn không ngớt vang lên. Trong đó có mấy tên bị quét trúng da đầu đã sớm ném đao chạy trốn vào rừng.

Phượng Tiểu Ngọc đang ngồi trên lưng ngựa thấy vậy lập tức tuốt đao phóng xuống. Nàng không chậm trễ bắt ngay một tên bị thương, cương đao để ngay yết hầu tên đó, lạnh lùng nói:

– Nói mau, bọn mi nhốt phu quân ta ở đâu?

Tên đó run sợ nói:

– Cô nương đừng giết! Tiểu nhân đưa cô nương đi!

Thủy Hành Vân vẫn ngồi điềm tĩnh trên lưng lừa nói:

– Phượng cô nương, hợp đồng chúng ta đã định rồi. Chỉ cần chờ Tiểu Sơn thu thập xong bọn kia sẽ tìm phu quân cô nương về. Nàng hà tất phải vội vã nhất thời.

Phượng Tiểu Ngọc nói:

– Năm trăm ngàn lượng không thiếu một đồng ta sẽ giao cho lão, yên tâm đi lão già!

Thủy Hành Vân nói:

– Muốn tìm phu quân nàng tốt nhất mọi người cùng đi. Ta nói qua nàng không cần xen vào. Tốt nhất nàng đừng động thủ.

Phượng Tiểu Ngọc liền nói:

– Ta không thể chờ được nữa.

Dứt lời, nàng đưa đao gần cổ tên đó đi về phía Ngũ Lão phong. Kim Tiểu Sơn phát động Diêm Vương Thoa một mạch đánh giết mấy tên thổ phỉ, lớp chết lớp chạy, nhưng không hề chú ý tới Phượng Tiểu Ngọc đã đi ra sau núi rồi. Đến lúc trong thung lũng không còn một tên thổ phỉ nào chàng mới “Ủa” một tiếng hỏi:

– Đại thúc, Phượng Tiểu Ngọc đâu?

Thủy Hành Vân nói:

– À ta tình nguyện chịu mắc lừa, ta có kéo lại cũng uổng công.

Kim Tiểu Sơn chỉ con ngựa nói:

– Ngay cả ngựa nàg ta cũng không cỡi sao?

Thủy Hành Vân lãnh đạm nói:

– Ắ không cỡi thì mi cỡi, chúng ta đi ra sau núi xem.

Kim Tiểu Sơn nhảy lên lưng ngựa, thúc điệt hai người cấp tốc thúc ngựa vào trong Ngũ Lão phong. Men theo sườn núi hai người vòng qua ngọn núi. Xa xa, nhìn khắp nơi chỉ thấy núi non trùng điệp, rừng già giống như làn sóng, nghiêng về một phía rồi lại trở dậy. Rừng núi chập chùng, vách núi lởm chởm, không thể nhìn ra nơi nào là hang ổ của bọn thổ phỉ.

Ghìm dây cương, Thủy Hành Vân đưa mắt nhìn xung quanh rồi cười lạnh nói với Kim Tiểu Sơn đang ngồi trên lưng ngựa:

– Xem ra ả họ Phương này quả thật đã trúng kế rồi.

Kim Tiểu Sơn ngẩn người hỏi:

– Đại thúc làm sao biết được?

Thủy Hành Vân nói:

– Không tiếng, không tăm, không thấy bóng hình. Nếu nàg ta tìm được phu quân mình, nàg tuyệt đối không thể bỏ qua đám thổ phỉ này. Mà lúc này tuyệt đối không thấy tiếng kêu la, cũng không một bóng người. Lão nhân gia đoán chắc nàg ta bị mắc lừa rồi.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Vậy thì đi mau đại thúc!

Thủy Hành Vân hỏi:

– Ắ bị nguy hiểm tiểu tử mi gấp rút để làm gì?

Kim Tiểu Sơn nói:

– Không thể nói vậy. Chúng ta đã lấy tiền của người thì phải giải nạn cho người.

Thủy Hành Vân hừ lạnh một tiếng nói:

– Tổ bà nó! người lấy tiền tài của người khác hằng hà sa số, nhưng ta không thấy qua được mấy người tiêu diệt tai nạn cho người khác. Trái lại, còn không ít kẻ lấy tiền tài của người còn hại mạng người khác.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Đại thúc tất có tâm sự mới nói như vậy.

Thủy Hành Vân giật dây cương nói:

– Đừng khêu gợi xa vời, mau đi tìm gã trượng phu lùn đã thành phế nhân kia.

Kim Tiểu Sơn trước nay không dám hỏi nhiều về quá khứ của Thủy Hành Vân. Thỉnh thoảng chàng có nghe qua những câu nói ngẫu nhiên của Thủy đại thúc

mà đoán qua tâm sự của lão. Lúc này, chàng không dám nhiều lời, chậm rãi thúc ngựa theo Thủy Hành Vân vào trong rừng. Hai người đi chưa được nửa dặm thì từ một vách đá cheo leo đi vào một mảng rừng rậm, lá khô rơi đầy trên đất, đột nhiên nghe tiếng kêu:

– Lão gia, mau cứu ta!

Tiếng kêu đó chính là của Phương Tiểu Ngọc. Giật dây cương tiến lên phía trước, Kim Tiểu Sơn cao giọng nói:

– Phương cô nương, cô nương ở đâu?

Phương Tiểu Ngọc nói:

– Kim tiểu đệ! Ta ở phía trên tiểu đệ nè!

Kim Tiểu Sơn giật mình, ngẩng đầu nhìn xem. Bất giác, muốn phá lên cười vì Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc một chân bị dây thừng trói treo lên, còn chân còn lại không biết gác vào đâu, đành phải không ngừng giãy dụa. Thân nàng bị treo cách mặt đất bốn trượng. Cho dù cố gắng sức nhưng không thể nào thoát xuống được.

Còn Thủy Hành Vân đang ở phía sau không thèm nhìn đến nói:

– Bảo mi đừng vội vàng. Mi lại nói một khắc cũng không chờ được. Đúng là trời nóng gặp trời mưa, người nóng gặp họa. Dứt khoát để mi bị treo trên đó. Chúng ta đi tìm phu quân mi đây.

Phương Tiểu Ngọc vội kêu lớn:

– Mau cứu ta xuống! Chân ta sắp gãy rồi!

Kim Tiểu Sơn nhìn Thủy đại thúc ra vẻ van xin. Lúc này Thủy Hành Vân mới gật đầu nói:

– Được rồi, cứu ả xuống đi!

Kim Tiểu Sơn từ sớm đã thấy một đầu dây thừng trên nhánh tùng. Chàng vội phi thân vọt lên chậm rãi mở dây thừng, từ từ thong Phương Tiểu Ngọc xuống đất.

Phương Tiểu Ngọc nằm im một lúc. Ngồi dậy, vừa xuyt xoa vừa thoa bóp cái chân bị dây thừng buộc hằn sâu, rướm máu. Đồng thời cao giọng mắng:

– Cầu tặc đó quả đáng ghét! Hắn chỉ tỏ vẻ vô ý đụng ta một cái trên đám cỏ khô này, hại ta một chân đập vào trong bẫy. Hắn lại cười ha hả chạy biến vào trong rừng. Nếu để lão nương tóm lại được, ta không lột da mi, coi như mi được may.

Thủy Hành Vân nói:

– Hắn đã sớm chạy vào trong kẹt núi hoang rồi! Chắc mi không cần phải phí sức.

Kim Tiểu Sơn đã vội bước qua nói:

– Cô nương đã không thể cử động thì cứ ngồi ở đây ngồi nghỉ. Ta có thể tìm phu quân nàng trở về.

Phương Tiểu Ngọc nói:

– Kim tiểu đệ đỡ giùm ta lên lưng ngựa đi!

Kim Tiểu Sơn đưa mắt nhìn Thủy đại thúc đang ngồi trên lưng lừa, rồi hỏi:

– Được không?

Thủy Hành Vân hừ một tiếng nói:

– Ắ ta đi không vững, đứng không xong, đều do mình tự chuốc lấy. Ắ muốn mi giúp lấy thì tùy mi.

Kim Tiểu Sơn vội bước qua, ôm ngang vai Phương Tiểu Ngọc nói:

– Ta giúp cô nương lên ngựa.

Phần do quá mệt mỏi, phần do cái chân bị đau, nên hầu như Kim Tiểu Sơn phải gánh toàn bộ sức nặng của cơ thể nàng. Phương Tiểu Ngọc bước một bước “ai da” một tiếng, bước hai bước mặt mày nhăn nhó. Cơ hồ cả tay chân nàng đều bị rã rời. Rất khó khăn cả hai người mới đến được bên mình ngựa. Kim Tiểu Sơn đã mấy năm chưa nghe qua mùi hương của nữ nhân, từ sau khi vợ con của mình bị giết chết dưới chân Bắc Đẩu phong. Đúng lúc đó chàng theo đại thúc khổ luyện võ công nên không có thời gian nghĩ vợ nghĩ vãn. Hôm nay, bỗng nhiên bị Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc chạm vào. Nhiều ít cũng khiến tâm hồn chàng dao động hoang mang. Đưa Phương Tiểu Ngọc lên lưng ngựa xong, Kim Tiểu Sơn vội chạy qua kéo con lừa của Thủy Hành Vân, rồi không tự chủ được kêu lớn:

– Đại thúc!

Đằng hắng một tiếng, Thủy Hành Vân nói:

– Dám chắc là uống đủ mê hồn hương rồi!

Kim Tiểu Sơn ngượng ngùng, im lặng đứng nhìn mông lung về phía xa xa.

Thủy Hành Vân gọi:

– Tiểu tử, quả thật mi còn non nớt lắm!

Trong lòng Kim Tiểu Sơn quả thật đang hồi hộp, đại thúc lại gọi chàng là “non nớt”.

o O o

Kéo lừa đi phía trước, Kim Tiểu Sơn mỗi bước đều thật cẩn thận vì sợ mình cũng bị một sợi dây thừng treo lên ngọn cây. Nếu thế, quả thật đáng cười. Không những Kim Tiểu Sơn không bị treo lên ngọn cây, trái lại chàng còn tìm ra và phá bỏ mấy cạm bẫy cùng hai hầm chông.

Ba người đi xuống núi không xa đã nhìn thấy dãy nhà tranh lớn, vừa giống Tứ

Hợp viện của đạo gia lại, lại vừa giống am ni cô ở trong núi.

Khi ba người sắp đến trước cửa dãy nhà tranh đó, chung quanh không một bóng người. Phương Tiểu Ngọc nóng nảy nhảy xuống lưng ngựa, nàng muốn xông vào ngôi nhà tranh lớn. Kim Tiểu Sơn vội đưa tay ngăn lại nói:

– Nàng chờ đã!

Phương Tiểu Ngọc ngoảnh đầu lại hỏi:

– Chờ cái gì?

Kim Tiểu Sơn nói:

– Để ta đi vào cứu người. Nàng tạm thời chờ ở bên ngoài.

Phương Tiểu Ngọc thoáng nghĩ:

– Bây giờ cẩn thận tốt hơn. Không chừng trong nhà tranh quả thật có mai phục. Mình đã tốn tiền bảo tiêu hà tất gì phải mạo hiểm. Lòng nghĩ đến đây nàng phóng mình lên lưng ngựa nói:

– Vậy thì phiền Kim tiểu đệ rồi!

Kim Tiểu Sơn mỉm cười đang muốn cất bước, chợt nghe Thủy Hành Vân nói:

– Đại thúc nói mi còn non nớt, quả thật đúng như vậy. Nếu lão nhân gia thì không thể vội đến đây hai cánh cửa đó.

Kim Tiểu Sơn giật mình hỏi:

– Ý đại thúc nói là bên trong còn có thổ phỉ?

Thủy Hành Vân nói:

– Mi đoán xem!

Thế là Kim Tiểu Sơn lại nắm chặt Diêm Vương Thoa trong tay. Còn trên khuôn mặt xinh đẹp của Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc lại một lần nữa phủ một lớp sương lạnh. Sắc mặt nàng đột nhiên biến đổi. Ngay cả Thủy Hành Vân lão luyện cực kỳ cũng không phát giác ra.

Kim Tiểu Sơn phóng mình nhảy lên trên nóc nhà tranh. Nhấp nhô hai cái, chàng đã nhẹ nhàng đáp ngay trong sân.

o O o